

Indhold

Forord.....	7
1. søndag i advent: Frelsens dag nærmer sig	9
2. søndag i advent: Udholdenhed behøves!	14
3. søndag i advent: At forvalte Guds hemmeligheder	19
4. søndag i advent: Glæd jer i Herren!	23
Juleaften: Det skete!.....	27
Kristi fødselsdag: Gud taler til os!.....	31
Sankt Stefans dag: Forskellige reaktioner	36
Julesøndag: »Mine øjne har set din frelse«.....	41
Nytårsdag: Indespærret	45
Helligtrekongerssøndag: Retfærdig for Gud	50
1. søndag efter helligtrekonger: Du skal tro, du er noget!	54
2. søndag efter helligtrekonger: Betingelsesløs kærlighed	59
3. søndag efter helligtrekonger: Ufortjent	64
4. søndag efter helligtrekonger: Guds rækværk.....	69
5. søndag efter helligtrekonger: Med nye øjne	73
Sidste søndag efter helligtrekonger: En evighed i udsigt!	78
Søndag septuagesima: Du er med i et løb	82
Søndag seksagesima: En forrykt påstand?.....	87
Fastelavnssøndag: »Med glædens pil blev sorgen skudt«	91
1. søndag i fasten: At give plads for Guds ord.....	96
2. søndag i fasten: En stor tro.....	101
3. søndag i fasten: Barske ord om sejr!.....	106
Midfaste søndag: Giv afkald!	111
Mariæ bebudelsesdag: Livets ord	115
Palmesøndag: Fik kongen held med sin plan?	119
Skærtorsdag: Forandret for bestandig	124
Langfredag: Straffet og forbandet i mit sted	128
Påskedag: »Noget nyt er blevet til«.....	133
2. påskedag: Påsken får konsekvenser!	138
1. søndag efter påske: Født af Gud til evigt liv og salighed!.....	143
2. søndag efter påske: Gode og dårlige hyrder	147
3. søndag efter påske: Udenfor	152
Bededag: At blive afsløret	157

4. søndag efter påske: Alle gode gaver.....	162
5. søndag efter påske: »Vær ordets gørere ...«	167
Kristi himmelfartsdag: »Jeg kommer til jer ...«	172
6. søndag efter påske: At vidne	177
Pinsedag: Det, som alt afhænger af.....	181
2. pinsedag: Gud puster liv i det døde!	185
Trinitatis søndag: Når puslespillet væltede på gulvet.....	190
1. søndag efter trinitatis: Vi så kærligheden!	194
2. søndag efter trinitatis: Festmåltidet	199
3. søndag efter trinitatis: Ydmyghed	204
4. søndag efter trinitatis : De første trin af frihedens himmelstige.....	209
5. søndag efter trinitatis: Bosat et nyt sted	214
6. søndag efter trinitatis: Ikke om død, men om liv!.....	219
7. søndag efter trinitatis: En hilsen til de skrøbelige	224
8. søndag efter trinitatis: Med ånden som drivkraft	229
9. søndag efter trinitatis: Lær at handle klogt!.....	234
10. søndag efter trinitatis: NU gælder det!	239
11. søndag efter trinitatis: Samme budskab som altid!.....	244
12. søndag efter trinitatis: Ordet blev en mand!.....	248
13. søndag efter trinitatis: »Hvad ingen andre i verden kunne ...«	253
14. søndag efter trinitatis: Flyttet til en ny verden	258
15. søndag efter trinitatis: Et fyldt glas	263
16. søndag efter trinitatis: »Kun med hjertet kan man se rigtigt«.....	268
17. søndag efter trinitatis: Den nederste plads	273
18. søndag efter trinitatis: Tak for nåden.....	277
19. søndag efter trinitatis: Det handler om at have tøj på!	282
20. søndag efter trinitatis: Livet i fulde drag.....	287
21. søndag efter trinitatis: Tro	291
Allehelgensdag: De findes!	296
22. søndag efter trinitatis: I tilgivelsens land	301
23. søndag efter trinitatis: Borger i to verdener	306
24. søndag efter trinitatis: Gud kan!	311
25. søndag efter trinitatis: Hvor findes trøsten?.....	315
Sidste søndag i kirkeåret: Når får og bukke skilles.....	319
Om forfatteren	324

Forord

Det er dejligt at få brev. Det kan de fleste være enige om. Dejligt at mærke, at der er én, der har tænkt på mig, og som har noget væsentligt, jeg skal høre.

I vore dage er det ved at være en sjælden begivenhed at få brev, men det var det ikke, da apostlene skrev deres breve. Ofte var det breve, som var bestemt til oplæsning i menighederne rundt omkring, og brevene blev læst og hørt som et budskab fra Gud selv.

»Brev fra Gud« hedder denne prædikensamling, som rummer et helt års prædikener over epistlen til første tekstrække. Biskop Karsten Nissen i Viborg og menighedsrådene i Hinge og Vinderslev gav tilladelse til, at jeg måtte bruge epistelteksten som udgangspunkt for prædikenen et helt år igennem, og det har jeg så gjort, dog på den måde, at jeg så vidt muligt har trukket en linje til søndagens evangelietekst, så der på den måde kom sammenhæng i tingene. Det har været en god oplevelse.

Søndag efter søndag rejser menighederne i vore kirker sig for at lytte til epistelen. Netop dette at rejse sig er jo udtryk for, at det, vi lytter til, ikke bare er et brev fra en apostel, men brev fra Gud. I respekt for afsenderen rejser vi os og lytter. Allerede apostlen Peter skriver i et af sine breve, at det kan være svært at forstå, hvad der står i sådanne breve (2 Pet 3,16). Derfor forekommer det mig oplagt, at der prædikes over epistlen, så den lyttende menighed på den måde kan få lidt mere ud af det. Jeg er i hvert fald glad og taknemmelig for, at jeg selv har fået lov til det et par gange, og den ene af disse årgange foreligger hermed til læsning og forhåbentlig opbyggelse, kort sagt: brev fra Gud.

Brevene er tilegnet de tre menigheder, jeg sidst har haft mit virke i: Hinge og Vinderslev samt Vium sogne. I taknemmelighed over, at jeg har fået lov til at være præst gennem en lang årrække, og at der på disse steder er mennesker, som er indstillet på at lytte og tage budskabet til sig som en hilsen fra den Gud, der elsker os med en så ufattelig kærlighed, så han har ofret sig helt og fuldt for vor frelses skyld.

Kærsangervej i Ans
august 2014
Frede Møller

Frelsens dag nærmer sig

I kender tilmed timen og ved, at det er på tide at stå op af søvne. For nu er frelsen os nærmere, end da vi kom til tro. Natten er fremrykket, dagen er nær. Lad os da aflægge mørkets gerninger og tage lysets rustning på. Lad os leve sømmeligt, som det hører dagen til, ikke i svir og druk, ikke løstagtigt og udsvævende, ikke i kiv og misundelse, men iklæd jer Herren Jesus Kristus, og vær ikke optaget af det kødelige, så det vækker begær.

Rom 13,11-14

Kære Gud, vi beder dig om, at du nu vil tale dit ord til os ved din hellige ånd, så vi må forstå, hvor vigtigt det er, at vi er forberedte på dagen, der kommer. Amen.

I mange, mange hundrede år gik Israels folk og ventede. De ventede på den Messias, som Gud havde lovet skulle komme engang, og der var knyttet store forventninger til dette håb. En ny konge, som skulle genoprette storhedstiden, som man havde kendt den fra kong Davids tid. En mægtig fyrste, som skulle smide de romerske besættelsestropper på porten. Det var den slags tanker, som lå i baghovedet hos de fleste – også hos dem, der oplevede Jesu indtog i Jerusalem, som vi hørte om for lidt siden.

Nok så det lidt besynderligt ud, at han kom ridende på et æsel, og dog: De bibelkyndige vidste, at sådan var det forudsagt, at Messias ville komme.

»Sig til Zions datter: Se, din konge kommer til dig, sagtmodig, ridende på et æsel og på et trækdyrs føl,« lød det i sin tid fra profeten Zakarias. Ja, helt tilbage i Første Mosebog tales der om herskeren, som skal komme af Juda stamme, og så lyder det sådan: »Scepteret viger ikke fra Juda, staven ikke fra hans fødder, til der kommer en hersker, ham skal folkene adlyde. Han binder sit æsel til vinstokken, sit æselføl til vinranken; han vasker sin klædning i vin, sin dragt i drueblod« (1 Mos 49,10-11).

Jo, Israels folk ventede.

De ventede på Guds Messias. Herskeren. Den nye David. Ærens konge, som han kaldes i Salme 24.

De, der var i stand til at se sammenhængen, jublede, da Jesus holdt sit indtog. Nu var timen kommet. Timen, hvor Guds løfte gik i opfyldelse. Timen, hvor det var på tide at stå op af søvne og være med til at brede kapperne ud på vejen, skære grene af træerne og strø dem på vejen og råbe: »Hosianna, Davids søn. Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn. Hosianna i det højeste!«

Da apostlen Paulus skrev sit brev til de kristne i Rom, som vi hørte et afsnit fra for lidt siden, var der gået mange år, siden disse begivenheder udspandt sig i Jerusalem. Alligevel taler han stadig om timen, hvor det er på tide at stå op af søvne. Han ved selv, hvor afgørende Jesu komme er, og hvor vigtigt det er, at denne konge bliver modtaget som den, han er. Han har nemlig oplevet i sit eget liv, hvordan det vendte op og ned på alting, da han fik øjnene op for, hvem denne Jesus fra Nazaret egentlig var og er. Gennem sin omvendelse har Paulus oplevet et vendepunkt, som var så afgørende, så alt, hvad der hørte til hans fortid som farisæer, fra nu af blev skrevet på tabslisten. Han siger det selv på denne stærke måde: »Hvad jeg havde af fortjeneste, regner jeg nu på grund af Kristus for tab. Ja, jeg regner så vist alt for tab på grund af det langt større at kende Kristus Jesus, min Herre. På grund af ham har jeg tabt det alt sammen, og jeg regner det for skarn, for at jeg kan vinde Kristus og findes i ham« (Fil 3,7-8).

Tænk at kunne sige sådan!

I den grad at få sine øjne op for, hvem Jesus Kristus er, og hvad han betyder, så han ligefrem kalder alt andet for skarn!

Det er derfor, han taler om timen, og det er derfor, han formaner de kristne i Rom til at huske dette med timen. Fordi han ved, at det ikke bare handler om en Messias, som kom engang, og som dermed opfyldte Guds løfter.

Nej, han kommer igen! Der kommer en time, som bliver den uigenkaldeligt sidste for denne jord, og for hver dag, hver time, hvert minut, der går, rykker denne time nærmere. Godt nok er der ingen af os, der aner, hvornår det sker, og Paulus havde velsagtens til at begynde med en forestilling om, at det meget let kunne gå hen og ske, mens han selv endnu var i live. Det ændrer sig lidt efterhånden, og da han sætter pennen til papiret og skriver sine sidste breve, taler han derfor om, at nu skal hans blod snart udgydes. Men derfor er han hele tiden klar over, at tanken om Kristi genkomst er helt, helt afgørende for den kristne kirke. Timen, som forandrer alt.

Det er derfor, farven i dag er violet. Den violette farve er bodens og eftertan-
kens farve, og de ord, vi lytter til her i dag, peger i samme retning.

Nu er det nemlig os, det gælder.

Nu er det dig og mig, der får at vide, at frelsens dag og time nærmer sig, og at det derfor handler om at stå op af søvne og gøre sig klar.

Men det er værd at lægge mærke til, at når Paulus siger det, som han gør her, så er det ikke som en trussel, men som en glæde! Han ved selv, hvor meget troen på Jesus betyder for ham. Han ved, hvilket vendepunkt det var i hans liv. Derfor er det med begejstring og jubel, han konstaterer, at for hver time, der går, kommer han nærmere til det øjeblik, hvor Kristus selv kommer tilbage, og hvor han kommer for at oprette sit herlighedsrige.

Sådan er det nok desværre ikke helt for os i dag.

Når vi hører Paulus' ord om at stå op af søvne, aflægge mørkets gerninger, tage lysets rustning på, leve sømmeligt og så videre – ja, så bliver vi uvilkårligt ængstelige og urolige. Fordi vi synes, der er så meget, der peger i en helt anden retning, både når det gælder vores kirke, og når det gælder os selv og vort personlige liv med Gud.

Kaj Munk er inde på det samme i en adventsprædiken, hvor han fortæller om en oplevelse mange år tilbage, da han en herlig sommermorgen træder ud i sin præstegårdshave i Vedersø. »Da hørte jeg på én gang en underlig tone i luften,« fortæller han, og tanken slår ham: »Det skulle dog vel aldrig være Herren, der kommer igen.«

Det viste sig senere, at det var redningsbåden ved havet, der holdt øvelse, og her havde man fyret en raket af. »Men jeg hverken lo af mig selv eller skammede mig. Jeg havde fået noget at vide om mig selv, jeg var glad for. Og aldrig vil jeg glemme den følelse af lykke, der greb mig ved muligheden for, at det kunne være Ham selv. Skønnere syntes jeg ikke, den skønne sommermorgen kunne krones,« siger Kaj Munk, og dermed rammer han præcis den samme tone, som vi møder hos apostlen Paulus, når han med begejstring taler om timen og frelsen, der nærmer sig.

Men i samme åndedrag er det, Kaj Munk standser op, ligesom vi uvilkårligt gør det her i dag. Han fortsætter på denne måde: »Og dog – på den store dag, når gravfolket træder frem for den Evige, lad os ikke nægte, at vi vil stå der med hamrende hjerter, både du og jeg. Vil han fordømme os? Bliver vi sendt ud til den venstre side? Vi beder om, at det ikke må ske. Vi beder om, at vi selv, vore kære, vort folk må bestå for Menneskesønnen. Vi tør jo ikke tro på, at alle skal frelses – det er grækerdom mere end kristendom. Men vi vil vogte vore hjerter mod svir og drukkenskab og timelige bekymringer, om vi dog kunne finde vej for os selv og vore frem til den frikendelse, forsoneren vandt for alverden. Vi vil våge og bede til enhver tid, for at hans forbarmelse kan udstrække sig til millioner flere, end vi nu tør tro. Vi ved jo, han har plads nok deroppe; han er så rig, at han har vel en stjerne for hver menneskesjæl, der har været til. Aah, om, når dommen er fældet over menneskeheden, ingen stjerner stod tomme!«

Ja, det var et langt citat, men jeg syntes, I skulle høre Kaj Munks ord her i dag, så adventstiden ikke bare bliver juleforberedelse, men en alvorlig eftertankes tid, hvor vi spørger os selv: Ved jeg også, at timen nærmer sig? Er jeg en af dem, der står op af søvne, og som lægger nattens og mørkets gerninger til side for virkelig at leve i lyset?

Hør apostlens ord: »Lad os leve sømmeligt, som det hører dagen til, ikke i svir og druk, ikke løstagtigt og udsvævende, ikke i kiv og misundelse, men iklæd jer Herren Jesus Kristus, og vær ikke optaget af det kødelige, så det vækker begær.«

Det er sådan, det må være for den, der åbner sig for Jesus Kristus og lader ham komme ind, sådan som det var sket for farisæeren Saulus, da han blev forvandlet til apostlen Paulus.

Det er sådan, det må være for den, der venter.

En kristen kirke, der hele tiden er vågen, og for hvem Herrens ord er så afgørende, så jeg hele tiden må lytte for på den måde at være »iklædt Herren Jesus Kristus«, som Paulus her udtrykker det. At Jesus med andre ord ikke bare er en historisk person fra en fjern fortid, men er en levende virkelighed, og at han derfor kan sammenlignes med en dragt, som jeg tager på og går omkring med hele tiden, så netop denne dragt holder mig væk fra alt det, der trækker i en gal retning.

Vi skal synges en mærkelig salme nu om lidt. En salme, som ikke er særlig kendt, men som på en helt enestående måde understreger den tone, som bør præge hele adventstiden. Slå lige op på DDS 619.

Den handler om et menneske, som kalder på vægteren, fordi han i den grad længes efter, at det skal blive morgen. Alt er så mørkt og så koldt. Selv om salmen er skrevet i 1704, taler den lige ind i vor tid og minder os om de forhold, vi kender i dag. Vi er mange, der synes, det er mørkt og umuligt, når vi tænker på den kristne kirke. Overalt går det tilbage i den vestlige verden, hvor mange af kirkens ledere er enige om at give grønt lys til at velsigne det, som udtrykkelig er en vederstyggelighed i Guds ord.

Vil det da aldrig blive morgen igen? spørger vi.

Og hvad med mig selv? Går jeg selv de mørke syndens trin, eller bruger jeg lysets våben? Den gamle salmedigter har jo fuldstændig ret, når han slutter sin salme med disse tankevækkende ord:

Den er hårdt med blindhed slagen,
som om dagen
lyset ikke finde kan.

Men samtidig ved han, at lyset er på vej!

1. SØNDAG I ADVENT

Men når Jesus sjælen vækker,
syndens dækker
alle sammen straks må fort,
så man vender sindets øje
mod det høje,
fra sig selv og verden bort.

Lad os bede om, at det også må være sådan for os.
For dig og for mig.
Midt i en mørk og kold og vantro tid. Amen.

Salmer: 83 – 85 – 84 / 619 – 74 – 80